

לכרות את האלון. רבים ניסו לעשות זאת ולא הצליחו, כי כשרק שבב אחד של הגזע נכרת, שנים אחרים צמחו מיד במקומו.

המלך גם חיפש מתנדב שיוכל לחפור באר בחצר הארמון. אך מאחר שהארמון

Chris, age 7 Newton, MA

עמד על גבעת סלעים המים לא יכלו לעבור את הקרקע. המלך קינא בכל נתינים שחיו ליד מקורות מים חיים ורק הוא, מכל עמו, היה צריך להוביל אותם מרחוק. על כן המלך הודיע בכל מלכותו שמי

בוטס ואחיו

נורווגיה

היה היה פעם אדם ולו שלושה בנים. קראו להם פטר, פול ובוטס. האב היה עני מאוד. לא היו לו אפילו שתי פרוטות כדי לשפשפן זו בזו. לכן יום אחד אמר לבניו שעליהם לעזוב את הבית וללכת לעולם הרחב לחפש עבודה, אחרת כולם ימותו מרעב.

בארץ בה הם חיו שלט מלך שארמונו עמד על גבעה גבוהה. ליד הבית צמח עץ אלון גדול שגבה והתרחב כל כך עד שחסם אור לכל חלונות הארמון. המלך הודיע על פרס גדול מאוד למי שיצליח

מדרון גבעה?" צחקו יחד פול ופטר.
"הצליל הוא שונה" אמר בוטס "אלך
ואראה מה זה."
"לך, אם אתה חכם כזה" צחקו האחים,

אך בוטס לא שם לב ללגלוג שלהם והלך
בכוון הקולות. וכשהגיע לשם, מה
תחשבו שמצא? גרזן שעומד לבדו
וחוטב בעצמו עצי אורן על המדרון!
"שלום!" אמר בוטס "אתה עומד כאן
וחוטב כך לבדך לגמרי?"
"אכן" ענה הגרזן "אני עומד וחוטב כאן

שיצליח לכרות את עץ האלון וגם לחפור
באר מים בחצרו, יקבל כפרס את מחצית
המלכות.

קל לנחש שרבים ניסו לבצע זאת, אך כל
החטיבה וחפירה לא הביאה לתוצאות.

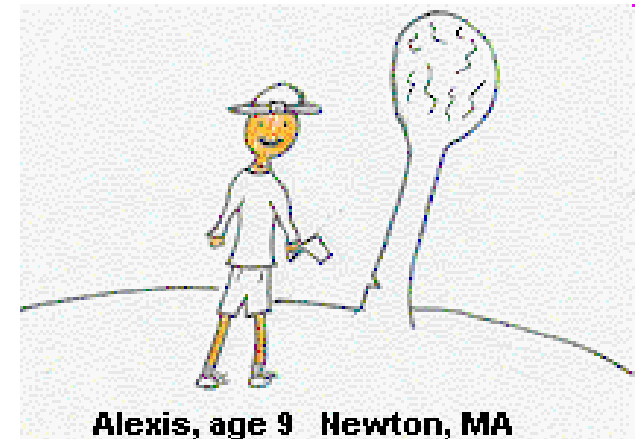
יום אחד גם שלושת
הבנים של האב העני
החליטו לנסות את
מזלם. הם קיבלו את
ברכת אביהם, נפרדו
ממנו ויצאו לדרך. לא
הלכו רחוק כשהגיעו
ליער של עצי אורן.
בצד אחד ראו גם
מדרון תלול, שממנו
נשמעו קולות חטיבה

עזות. "מעניין מה קורה שם?" אמר
בוטס.

"מה כל כך מעניין בקולות חטיבה על

כבר זמן רב ומחכה לך."
"אם כך, הנה הגעתי" אמר בוטס. הוא לקח את הגרזן, שם בחגורתו ורץ כדי להשיג את אחיו. הם המשיכו ללכת עד שהגיעו לצוק סלעי גדול. מעליו נשמע קול כמו של חפירה.
"מעניין מה קורה שם ומי חופר במרץ

כזה" אמר בוטס.
"שוב אתה בא עם השאלות הטיפשות שלך. כאילו מעולם לא שמעת נקר דופק

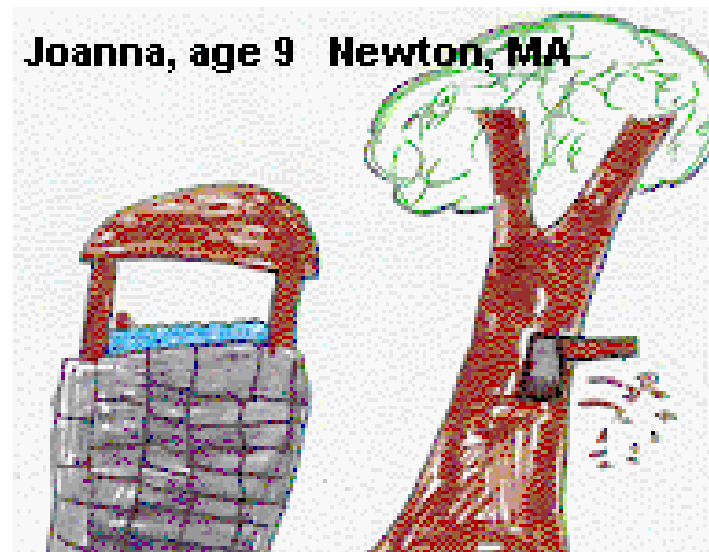
בעץ" צחקו האחים.
"זה קול אחר לגמרי" אמר בוטס "אלך לבדוק."
הוא טיפס על הצוק, כשאחיו צחקו ממנו ולעגו לו. אך כשהגיע למעלה, מה תחשבו שמצא שם?
ובכן עמד שם את חפירה שחפר בעצמו. "שלום לך!" אמר בוטס "כך אתה עומד כאן לבדך וחופר בעצמך?"
"אני עומד כאן כבר זמן רב ומחכה לך" ענה האת.
"אז הנה ובאתי" אמר בוטס, שם את האת על כתפו ורץ אחרי אחיו. הם המשיכו ללכת עד שהגיעו לנחל. היו כבר צמאים מאוד אחרי הדרך הארוכה ולכן שכבו ליד הנחל כדי לשתות ממנו. "מעניין מאין באים המים האלה" אמר בוטס.
"מעניין האם ראשך עדיין בסדר" אמרו

**"שלום!" אמר בוטס "אז כאן אתה שוכב
והמים בוקעים ממך?"
"אכן" ענה האגוז "שכבתי כאן והרבה**

**מים זרמו ממני, אך חיכיתי רק לך."
"אז הנה באתי" אמר בוטס. הוא סתם
באזוב את החור באגוז כדי שהמים
יפסיקו לזרום, שם את האגוז בכיסו
וחזר לחפש את אחיו.
אך האחים הרחיקו והגיעו כבר לעיר.
בינתיים הפרס עליו הכריז המלך משך**

**פול ופטר בנושימה אחת "כאילו חשוב
מאין באים המים שבנחל. החשוב
שהנחל כאן ואפשר לשתות ממנו. למי
אכפת מאין הוא בא."
אך בוטס לא ויתר. הוא התחיל ללכת**

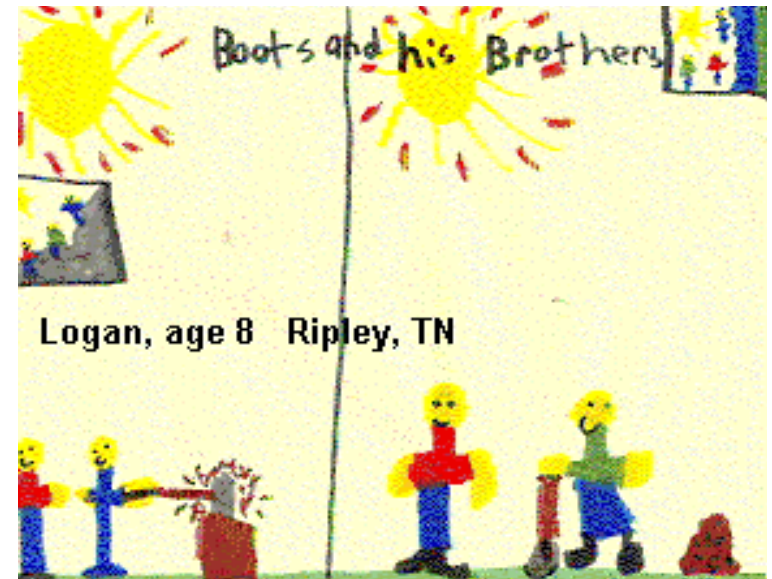
**נגד הזרם לאורך הנחל. הלך כך זמן רב
וככל שהתקדם, הנחל נעשה קטן וקטן
יותר. עד שהגיע לאגוז גדול שממנו
זרמו המים.**

שאמורה הייתה להוביל אותם לנכר.
כשבוטס הגיע ורצה לכרות את האלון
אמר לו המלך המרוגז: "אולי תחסוך לנו
את המחזה, ותעלה ישר על האוניה, יחד
עם אחיך?"

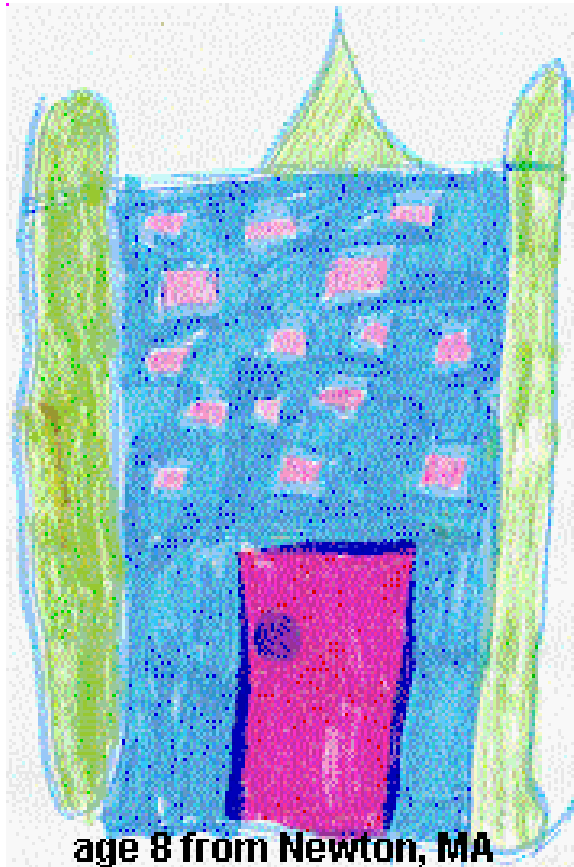
"אני רוצה בכל זאת לנסות" אמר בוטס.
כשהמלך הרשה לו הוא הוציא את הגרזן
מחגורתו ואמר לו "חטוב!"
לא עבר זמן רב והאלון היה כבר כרות.
אז הוריד בוטס את האת מהכתף ואמר:
"חפור!"

האת התחיל לחפור, ואדמה ושברי סלע
התעופפו סביב. וכשהבאר הייתה כבר
עמוקה דיה, הוציא בוטס את האגוז
מכיסו. הוא שם אותו בתחתית הבאר
והוציא את פקק האזוב. "הזרם מים!"
קרא, והמים התחילו לזרום, תחילה
בזרם חלש, אך זה גבר והתעצם עד
שהבאר התחילה לשפוע מים ולמלך היו

אנשים רבים והם ניסו לכרות את האלון.
אך על כל שבב שחטבו צמחו שני
שבבים אחרים והאלון נעשה גדול פי
כמה ממה שהיה קודם.
על כן המלך הודיע שמי שינסה לכרות

אותו ולא יצליח, ישלח כעונש לאי
מרוחק.
פול ופטר שניסו בינתיים לכרות את העץ
ולא הצליחו, הועמסו כבר על אוניה

age 8 from Newton, MA

מים חיים כמה שרק חפץ.
כמובן בוטס קיבל שליטה על מחצית
המלכות ושלט מהארמון ביחד עם
המלך. זמן קצר אחרי כן הוא ביקש
מהמלך לשחרר את כל אלה הכלואים על
האי הרחוק, והמלך הסכים לכך, אך
באי-רצון רב.

פול ופטר שמחו לחזור לארץ, אך מאוחר
יותר חשבו לא פעם, האם לא כדאי היה
להם להישאר על האי הבודד. רבים היה
אנשים שאמרו להם: "האם לא צדק
בוטס כשעניין אותו הכל ורצה לדעת
תשובות לכל שפגש בדרך?"